בס"ד

"הדף היומי לתולדותינו"

יום ג', **ל'** ב**שבט** תשס"ב (**12** בפברואר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

היום הוא היום הראשון של **ראש חודש אדר:**

=זה היום עשה ה' נגילה ונשמחה בו!= [תהלים קי"ח 24]

היום, **ל' בשבט**, לפני 106 שנה, בשנת תרנ"ו(1896-5656), פרסם הרצל את "**מדינת היהודים**", חוברת שבה ניתח את שאלת היהודים והחווה תכנית מדינית לפתרונה.
[תאריכון מרכז ההסברה]

"מדינת היהודים" בישר את ראשית התהליך המרתק, שהביא כעבור חמישה עשורים להקמת מדינת ישראל. בספר, שכותרותו שמשנה היא "נסיון לפתרון מודרני של שאלת היהודים", מנתח הרצל את מצבו העגום של העם היהודי באירופה ומגיע למסקנה, שהפתרון היחיד לבעיה יהיה הקמת מדינה ליהודים. הוא מתאר בפירוט את המדינה שראה בחזונו, את מוסדות השלטון שלה ואת דרך פעולתם. גם את דגל המדינה הציע – דגל שבעת הכוכבים, שיסמלו את שבע שעות העבודה במדינה החדשה, שתהיה מושתתת על עקרונות סוציאליים.
משפט דרייפוס בשנת 1895, שסקר הרצל בתור כתב העיתון, "נויה פראיה פרסה" הווינאי, חולל מפנה בהשקפתו על פתרון בעיית היהודים. עד אז נטה לחשוב שמצוקת העם היהודי תבוא על פתרונה עם התנצרותם של כל היהודים בני הדור הצעיר. אולם לנוכח האנטישמיות שהתגלתה במלוא עוצמתה במשפט דרייפוס, הגה רעיון חדש: יציאת היהודים מאירופה אל טריטוריה שלהם – בארץ ישראל או בארגנטינה – שם יוכלו להקים להם מדינה עצמאית. במגעיו עם "חובבי ציון" לאחר פרסום תכניתו, התגבשה בו בהרצל ההכרה שרק בארץ-ישראל תוכל לקום המדינה היהודית.
בשובו לווינה החל הרצל לקדם את רעיונו. בשלב הראשון, ניסה לגייס את עשירי היהודים באותם הימים – הברון מוריס דה הירש והברון אדמונד דה רוטשילד. משהתברר לו שהשניים מסרבים להשקיע מכספם וממרצם ברעיון מדינת היהודים, החליט הרצל לפעול בשני מסלולים מקבילים: לגייס את העם היהודי לרעיון הציוני, ולהקים גוף מייצג, שינהל מגעים דיפלומאטיים עם ראשי המעצמות גדי להשיג את תמיכתם בהקמת המדינה היהודית. [ואלה תולדות ... 2000]

***

ביציאה מחודש שבט, חודש החידוש בעולם הצומח, ועל סף כניסה לחודש של "נהפוך הוא", חודש אדר, מילה על **אחדות העם**, כפי שמתבטא במצוות "מחצית השקל" שעליה קראנו בתורה בשבת:
כיוון שאמרה תורה, "**זה יתנו, כל העובר על הפקודים מחצית השקל**", למה צריך הכתוב לומר "**העשיר לא ירבה והדל לא ימעיט**"? כלום היינו באים לחלק בין עני לעשיר במה שלא אמרה תורה לחלק...?
לא דיברה תורה אלא כנגד נדיבי הלב שבישראל שלבם עשיר במידת הנדיבות וכל אשר להם מבקשים לתת לכפר על נפשותיהם. אמרה תורה, עשירי לב אלה לא ירבו בנדבה, כי אם ירבו – צרי הלב אשר בעם לא יבואו איתם בנדבה כלל; שיאמרו, אין נדבה אלא מה שאדם נותן כל אשר יש לו, ונמצא העם מחולק לשניים: צרי הלב ורחבי הלב.
לפיכך, אמרה תורה, איש התרומות ועשיר הנדיבות, בזה הוא יראה נדיבותו, אשר יבלום כח נדיבותו ולא יתן לו פורקן אלא במחצית השקל בלבד, וע"י כן הוא פותח פתח של

"...ועת צרה היא ליעקב וממנה יוושע." [ירמיה ל' 7]

יום נעים ושמח, בציפיה לישועה!

הדף מוקדש לרפואתו השלמה של בנֵנו יצחק יוסף הכהן בן ביילע זלאטע בתוך שאר חולי ישראל

בס"ד

"הדף היומי לתולדותינו"

יום ג', ל' בשבט תשס"ב (12 בפברואר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

נדיבות לב לצרי הלב שלא ימעיטו, כי יאמרו, זו כל נדבתם של נדיבי הלב – אף אני בנדבה זו! ונמצא כל העם אחוזים ואחודים כולם במידה זו של נדיבות. [ספר התודעה]

"...ועת צרה היא ליעקב וממנה יוושע." [ירמיה ל' 7]

יום נעים ושמח, בציפיה לישועה!

הדף מוקדש לרפואתו השלמה של בנֵנו יצחק יוסף הכהן בן ביילע זלאטע בתוך שאר חולי ישראל